הלכות מגילה סימן תרצה

פורים מיום שני יעשו (י) הסעודה בשחרית משום כבוד שבת (מנהגים) ומי שרוצה לעשותה תמיד בשחרית הרשות בידו (מ"ה) —

משנה ברורה

. (י) הסעודה בשחרית. היינו (יח) קודם חצות היום לכתחלה ועיין ביד אפרים מה שכתב בשם מהרי"ל: ו

ד) יא) אסור (ד) לטעום

כלום (יב) קודם שיקדש (יג) "אפי' מים ואפי' אם התחיל מבע"י (יד) 'צריך להפסיק (טו) שפורס (ה) מפה ומקדש 'ואם היו שותים יין (ו) תחלה אינו אומר אלא קידוש בלבד (טז) בלא ברכת (ז) היין (יז) "ואח"כ מברך ברכת המוציא "ואם אין לו יין ומקדש על הפת אינו מברך (ח) המוציא 'וי"א שאף כשמקדש על היין (יח) אינו מברך (ט) המוציא: —

ד) מ"ב (יח)

(טו) שפורס מפה. לכסות (יח) הפת עד אחר הקידוש ואח"כ יסירנה כי היכי דתהלא דאתא הסעודה השתא ליקרא דשבתא ואף אם לא יחזר עדיין לאכול ג"כ דינא הכי דצריך פריסת מפה בעת הקידוש וכדלקמן בס"ט (יט) אלא דקמ"ל בזה דאף שהוא נאמנע מאכילתו די בפריסת מפה:

ה) ערוך השלחן סי' תרצה [מ"ה דקודם הלכות פורים]

והנה בערוה"ש (סי' תרצה סעי' יז) שכתב "ויש להסתפק כששלח מנות לרעהו שבמרחקים קודם פורים ויגיעו לו בפורים אם יצא בזה ידי משלוח מנות, ויש מי שאומר דיצא (באה"ט שם) ולי נראה דלא יצא דבעינן משלוח מנות בפורים עצמו, ועוד דהא עיקר המשלוח מנות הוי משום שמחה ואיזה שמחה היא לו עתה מה ששלח מקודם" ע"כ. ובשו"ת תורה לשמה (סי' קעח) כתב שזה תלוי בטעם מצות משלוח מנות, דלפמ"ש התה"ד (סי' קיא) שהוא כדי להספיק צרכי הסעודה, מסתבר דיצא, אבל לפמ"ש בספר מנות הלוי שהוא לקרב הלבבות ולהרבות שמחה א"כ י"ל שצריך לעשות כן ביום פורים עצמו, ואם שלח קודם הפורים לא יצא, וכיון שהרמ"א פסק (סי' תרצה סעי' ד) שאם חבירו מחל לו יצא ידי חובתו ע"כ דס"ל דעיקר טעם משלוח מנות אינו משום הספקת הסעודה אלא משום קירוב לבבות והרבות שמחה וא"כ לדידי' י"ל דלא יצא בכה"ג, ע"ש. אך הנה ביד אהרן (שם) מבואר דס"ל דאף להטעם שמרבה שמחה ומקרב הלבבות י"ל דתלוי בהמקבל, וכן הובא באשל אברהם (שם) 'דבתר שמחת המקבל אזלינן' ע"כ, וכ"ה סתימת המג"א והפמ"ג והלבושי שרד ועוד אחרונים. ועמש"כ להלן (סעי' כט) עוד בזה.

ובאמת שיש לעיין בדברי הערוה"ש, דבשלמא אם המנות הגיעו ליד המקבל קודם הפורים וכבר קנאם אז, א"כ שפיר י"ל שאין עושה כלום בפורים ובמה יצא ידי חובתו. אבל כששולח למרחקים ועדיין לא הגיעו המנות כלל ליד המקבל קודם הפורים ולא קנאם המקבל אלא ביום פורים עצמו, למה לא יצא הנותן ידי חובתו בהכי, וכי פעולת השילוח מן ידו או רשותו הוא העיקר, הא כפשוטו נתינת המנות אל המקבל הוא העיקר, וזהו בשעה שהמקבל קבלם. ואף לפמ"ש הרמ"א שאם שלח מנות לחבירו והלה אינו רוצה לקבלו או מחל לו, דיצא, היינו עכ"פ משום שהלה בא אליו עם מנות והראה אז קירוב דעת ואחוה, שלכן גם בנידו"ד כל שהנתינה הוא ביום פורים עצמו לכאו' אית כאן שילוח מעליא בין מצד המשלח ובין מצד המקבל, ולמה לא יצא ידי חובתו, וצ"ע.